

er. Iket idag, har jeg den endnu, at den meget ærede Conſeilspræſident har ret meget ſundt Blik paa Etbets Forhold, og jeg tror derfor, at han kun paa Grund af en uheldig Opfattelse af ſin Stillingſ Pligter, har ment at kunne forvare en Sag af denne Beſtaffenhed paa den Maade, han har gjort. Dog jeg har hørt enkelte Bemærkninger hiſt og her ſtreife ind paa et Forſvar for dette Væſen; men jeg har ikke hørt Nogen der har været ſaa uforbeholdent at tage det i Forſvar ſom hi den høitærede Conſeilspræſident. Jeg tror ikke, der har været Nogen i den danſke Rigsdag eller i det danſke Rigsraad der blot tilnærmelsesviſ har troet at burde udtale ſig for Bibeholdenſen af dette hele Væſen med endog blot Tiendebelen af de Grunde, ſom den høitærede Miniſter i Dag har anført, uden at Bedkommende ſamtidig gjorde en lige ſaa lang Række Undſkyldninger for, at han overhovedet tillod ſig at forvare det. Diſſe Undſkyldninger bliver imidlertid borte i den høitærede Miniſters Tale. Hvis denne Tale havde haft en lige ſaa lang Del om det Berettigede i at gjøre Indbueg i dette Forhold, og en Undſkyldning, fordi han forvarede det, vilde jeg have fundet det langt rimeligere. Den høitærede Miniſter vilde rette nogle ſeſt hos mig og bemærkede blandt Andet, at det ikke var Udvalget i ſin Helhed, der paa den grundlovgivende Rigsdag ſtillede det Forſlag, ſom jeg nævnte, men herimod ſkal jeg tillade mig at anføre, at det i den grundlovgivende Rigsdags Forhandlinger ſtaaer, at Udvalget har været af den Formening, at der vel kunde være Grund til at tilføie, at Adel, Titel og Rang for Fremtiden ikke ſkulde kunne tildeles Nogen. Der ſtaaer alſaa, Udvalget. Endvidere var det veſter den høitærede Miniſters Mening en forsvindende Majoritet, der var for Forſlaget. Det var ganſke viſt kun 52 af 84, men jeg nævnte udtrykkeligt, at det ſkede den 10de Mai, alſaa meget langt hen i Seſſionen og efter at man havde afgivet en Erklæring paa Manges Begne, ſom tidligere havde været Medforſlagsſtillere, der gik ud paa, at man af Henſyn til det Niſte, ſom næredes med Henſyn til dette Spørgſmaal af den Konge, ſom aflæbte ſig ſelv ſin Magt, aſtød

fra hderligere, at ſaſtlaa ſit Forlangende. Den meget ærede Conſeilspræſident mente, at der var levet Kongen en meget betydelig Magt, der ligger under for Lovgivningsmagtens og den anſvarlige Regjerings Omraade, og at dette havde ſaet ſin Stadfæſtelse i Grundlovens § 11. Det æret Medlem (Dauſen) har allerede gjort opmærksom paa, at dette er en fuldſtændig Miſforſtaeſſe af § 11. Forſaavidt der her tales om Indſkrænkninger i Kongens Myndighed, ſaa er det ſelfølgelig ikke dette, der ſkulde antyde den betydelige Magt, men for Dyrigt tales der kun om Kongens Magt, forſaavidt den udøves og gennem hans Miniſtre. Skal man være ved § 11, da gikver den, ſom det ærede Medlem fra Hofens bemærkede, ſandelig ikke Hs. Majeſtæt nogen betydelig Magt, udenfor Rigsdagens og den anſvarlige Regjerings Omraade, men i derimod maa den Betragtning, ſom jeg allerede antog, at hævde af § 11, viſt nok være fuldſtændig gyldig. Jeg tror overhovedet ikke, at det gaar an, at vi fra Miniſterbanker i tage, mod ſaa dannede Fortolkninger af Grundloven, hvorefter det kommer til at ſtaaer uklar, hen, hvorledes vi egentlig ere ſtillede over ſom Udgets Anlæggender og Styrelſer, og hvad den lovgivende Magt og de forſkjellige anſvarlige Regjeringer have taalt ſom en vis Præcipet. Undet er, hvad der er grundlovmæssig Ret. Det Forhold, ſom nu beſtaaer, ſkulde ſamſtemme med de monarkiffe Tilſtænde, det ſkal jeg ikke komme nærmere ind paa, og ſkal kun gjentage, hvad jeg for ſagde, at jeg tror ikke, at nogen Konges magt er bedſt tjent med den Støtte, ſom den anſvarlige Regjerings Læder Regenten, ſogegjennem Udvikling af Hoſtitler og Deſoration enten til egne eller fremmede Landes Undeſaatter. En varig Støtte maa bygges paa et ganſke andet Grundlag, og er dette ſandt, ſaa ſandviſt Henviſning til de monarkiffe Tilſtænde, der med paſſende Forſalde, Ja, være vi en ſtor Stat, blev der ſagt, men man lægger Mærke til os. Sa, det ſkulde man netop gjøre, vi ſtulde ikke henviſe til, at man i de forſkjellige andre Lande have noget lignende Tilſtænde, ſkjøndt der viſt neppe der er noget ſaa Galt ſom hos os, men ſnarere henviſe til, at det var uſſelig, at vi med Henſyn til det